

Istentisztelet 2022. március 27-én

– Akadály, vagy csatorna –

Fohász: „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba, hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem! Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!” **Ámen** (Zs 43,3-5)

Kezdő ének: 42,1-2 – *Mint a szép híves patakra...*

Fennálló ének: 258,1 – *Fohászodom hozzád, Uram, Istenem...*

Fő ének: 258,2-6 – *Látod, Uram, igen megnyomorodtam...*

Lekció: Mt 23,1-12

1 Akkor Jézus így szólt a sokasághoz és a tanítványaihoz: **2** Az írástudók és a farizeusok Mózes törvényhozó székében ülnek. **3** Mindazt tehát, **amit mondanak, tegyétek meg** és tartsátok meg, **de cselekedeteiket ne kövessétek**, mert **nem azt teszik, amit mondanak.** **4** Súlyos és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállára rakják, **de maguk egy ujjal sem akarják azokat megmozdítani.** **5** **Mindent csak azért tesznek, hogy lássák az emberek:** megszelesítik imaszíjjaikat, és megnagyobbítják ruhabojtjaikat; **6** a lakomákon az asztalfőn és a zsinagógákban a főhelyeken szeretnek ülni; **7** szeretik, ha köszöntik őket a tereken, és ha mesternek szólítják őket. **8** **De ti ne hívassátok magatokat mesternek**, mert **egy a ti mesteretek**, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. **9** Atyátoknak se szólítsatok senkit a földön, mert **egy a ti Atyátok**, aki a mennyben van. **10** Ne hívassátok magatokat tanítóknak se, mert **egy a ti tanítótok:** a Krisztus. **11** Aki pedig a legnagyobb közöttetek, az legyen szolgátok! **12** Mert **aki felmagasztalja magát, megaláztatik**, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

Imádság:

Mennyei Atyánk, sokszor úgy érezzük, sosem jutunk el a hálaadásig, örvendezésig, mert annyi nyomorúság vesz körül minket. Olykor megtelik a szívünk kétségekkel és eluralkodik bennünk a szorongás. Köszönjük, hogy most az ének szavaival is bátorítasz, hogy el ne fogyatkozzon a reménységünk és keressük a bűnbánatot, hogy bűneink bocsánatát bírva vigasztalásunk legyen minden élethelyzetben.

Urunk, ma is tükröt tartasz elénk. Add, hogy azt lássuk meg, amit meg akarsz velünk láttatni. És amikor felismerjük, miben nincs életünk összhangban igéddel, hadd tudjunk az Úr Jézus Krisztus irgalmában találni feloldozást, békességet, s töltse be szívünket szerinted való buzgósággal, engedelmisséggel. Add, hogy nyitott szívvel fogadjuk Igéd intelmét, üzenetét. **Ámen**

Igehirdetés előtti ének: 466,1 – *Rád tekint már hitem...*

– Akadály, vagy csatorna –

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt: ti magatok nem mentek be, és azokat sem engeditek be, akik be akarnak menni.” Mt 23,13

Kedves Testvéreim!

A kisleány nem akart templomba menni a családdal. Volt náluk egy vendég, egy diakonissza. Azt mondta neki: „Gyere csak el, láthatsz farizeusokat.” Ez felcsigázta a fantáziáját, mit tudta ő, kik azok, hát csak elment. Aztán ahogy ott ülnek, egyszer csak megkérdezi: „Hol vannak a farizeusok?” „Nézz körül, kisleány, ez mind az” – hangzott a válasz. Igaz, ennek a régen történt esethez a folytatását már nem mesélték el nekem, de egy nagy igazságra mutatott rá: hogy kik és hol vannak a farizeusok. Mert nemcsak Jézus korában éltek, és ma sem a világban kell őket keresni!

A sokaságnak és a tanítványoknak mondja Jézus ezt az intelmet, aminek az elejét hallottuk, s ami a folytatásban egy komoly és kemény beszéd lesz a farizeusok magatartása ellen. Meglepő itt is látni, hogy a szelíd és alázatos Úr Jézus, amikor Isten dicsőségének a megtámadásáról van szó, mennyire egyértelmű, határozott és nem tapintatoskodik azokkal, akik egyébként erre nem is szolgálnak rá. Viszont nem gyűlöletkeltésből beszél, hanem óvakodásra int, amikor itt tanítást ad.

Kik voltak a farizeusok? A köztudatban elsősorban képmutatókként tartjuk őket számon. Azonban azért nem ennyire egyszerű a dolog. Ők koruk legképzettebb, legtájékozottabb ismerői voltak Isten törvényének, a Tórának, és ők voltak Isten lelki vezetői is. Ők képviselték azt az emberi tekintélyt, amely megmondta, hogy a Törvény szerint mit lehet, szabad, kell – és mit nem. Tehát a farizeusok és írástudók a Törvényt jól ismerték és nagy tekintéllyel tanították.

Itt most nem azokra az emberi szabályokra gondolunk, amiket attól való félelmünkben, hogy akaratlanul is meg ne szegjék Isten valamelyik rendelkezését, a törvényhez az idő folyamán hozzátettek. Pedig sajnos, ezek idővel nagyobb hangsúlyt kaptak, mint maga az Ige, és ezekkel az emberi rendelkezésekkel elviselhetetlen terheket raktak az emberekre.

Most az Isten Igéjének tekintélyéről, a Törvény és annak adója komolyan vételéről beszél Jézus, hogy az emberek meg ne undorodjanak attól, látva a farizeusok életét. Ahogyan pl. megutálták Éli pap fiainak magatartása miatt az emberek az Úrnak való áldozatot. Mert mindig nagy veszély a rossz példa követése, amikor amit az emberek Isten méltatlan szolgálói életében látnak, arról azt gondolják, hogy ezt lehet, szabad, hiszen ők is teszik. Az Úr Jézus fontosnak tartja hangsúlyozni: az Ige, amit mondanak, az megáll, mert Isten szava, követelménye és az Ő lelki útmutatása igaz. Azt nem szabad elvetni.

Jézus azért ostromozza a farizeusokat, amiért életvitelükkel hiteltelenné tették Isten igéjét, a Törvényt – noha Mózes törvényhozó székébe ültek, mégpedig nagyon

szívesen... Mit is jelent ez a szóhasználat? A rabbik tanításukat ülve mondták el. A törvény Mózes által adatott a népnek. *Mózes székébe ülni* azt fejezi ki, hogy törvényerejű kijelentéseket tenni arról, hogy hogyan kell élni. Emelvényre, kiemelt helyre is gondolhatunk ennek kapcsán, ahonnan a törvényt kihirdették, közzétették. Tehát olyan ember ült a Mózes székében, aki nem magától és nem a magáét mondja, hanem Isten tekintélye és Igéje alapján rendelkezik. Ebbe nem fér bele az, amit saját magától tesz valaki hozzá.

Azonban, aki ugyan mondja – de közben maga meg másképp él, az ítéletet von magára. Hiszen nemcsak botránkoztat és szégyent hoz Isten nevére, de összezavar, elbizonytalanít, akár félre is vezet ezzel másokat... hiszen rossz példájával arra serkenti, hogy „ha nekik lehet így, akkor nekem is...“, lám, ez a normális...

Kedves Testvéreim! Ami ezeket az ellentmondásokat, botránkoztatásokat illeti, nem kell messzire menni példaként. Amikor pl. az autó hátulján ott van a jól ismert hal embléma, de aki mögötte utazik, azt látja, hogy a vezetője szabálytalankodik... akkor az a hal nem bizonyágtétel, hanem szégyent hoz Jézus nevére az által, aki másképp él, mint ahogyan azt prezentálja. Vagy, amikor a hitetlenre kényszeríti valaki a hívő keresztyén élet normáit, amit tőle nincs is minek alapján elvárni, ugyanakkor ez az illető azt tapasztalja, hogy maguk a hívők is megszegik a szabályokat, amikre hivatkoznak. Mekkora szégyen az Úr nevére, mekkora kárt okoz az Őt még nem ismerő lelkében, mennyire taszítóvá válhat számára a keresztyén élet szempontjából. *„Ha ilyenek, ha ilyen farizeusok, akkor ebből nem kérek”*.

Igen, a farizeusok a látszatra adtak. Arra, hogy lássák őket az emberek, hogy elismerjék, csodálják, dicsérjék őket. Hogy bírják a tiszteletüket, csodálatukat, hogy lelkileg valahogyan gúzsba kötve alárendeljék magukat nekik az emberek. Erre voltak jók a főhelyek, a megnagyobbított ruhabojtok, imaszíjak – vagyis, ami a kegyesség gyakorlásának volt a látható eszköze (mert ezeknek Istenre emlékeztető feladatuk volt), azzal ők másokat lelki függőségben tartottak önmaguktól. Mégis Jézus arra figyelmeztet, hogy fontos különbséget tenni aközött, aki mondja és aközött, amit mond.

Mert az Ige attól még érvényes marad, hogy hiteltelen, alkalmatlan emberek maguk sem élnek, csak mondják. Mi meg sajnós, sokszor azt nézzük, hogy ki mondja, nem pedig azt, hogy mit mond. Pedig nem őket, nem a farizeusokat, nem embereket kell követni, hanem Jézust. Igaz, ismerünk példát a kivételre is: Amikor Pál apostol azt mondja, hogy *„legyetek az én követőim”*, akkor ő valóban a hiteles életére hivatkozik, amely összhangban van az igével – *„ahogyan én is a Krisztusé”*.

Kedves Testvéreim! Nem baj, ha másban meglátjuk a farizeust, hiszen a magatartásukat Jézus is elítéli és óv tőle, nem csak itt, sok más alkalommal is tette

ezt. De keressük meg magunkban is a farizeust, mert a természete ott lapul, ágaskodik minden emberben. Nekünk is jaj, ha miattunk fog valaki elfordulni, megkeseredni, megbotránkozni vagy odébbállni, mert amit tapasztalt az életünkben, abból inkább nem kér...

Farizeusi és tulajdonképpen képmutató magatartás az olyan bizonyágtétel, amely a tökéletesség látszatát kelti. Hányszor hallani olyanforma „bizonyágtételeket” (kevésbé szolgálja az Isten dicsőségét mint az emberét), amikor valaki elmondja, hogy mindig előbb az Istent kérdezi meg, azonnal választ kapott, mindig megtapasztalja a segítségét, soha nem volt elcsüggedve, mindig békessége van... pedig ilyen nincs. Képmutatás lenne tagadni, hogy a hívó embernek is vannak harcai, kísértései, elesései, tévedései, s olykor sötétségben tapogat. Meg ha Isten nem tartaná, nem állna meg a hitben. Ezt elhallgatni, és mindig csak az élet ragyogó oldalát mutatni s benne magunkat – ez képmutatás és komoly bűn. *Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak...* de ha valaki úgy beszél, hogy ő sosem, azért, hogy lám csak ő milyen hívó, akkor ezzel sokakat megtéveszt és elbizonytalanít, akik tudják magukról, hogy esendők, botladoznak, és soha nem jutnak el ilyen tökéletességre, viszont hitüket illetően így kétségeik támadnak... Mennyi lelki kárt okoz ez! Nem beszélve azokról a keresőkről, akik ilyen élmények után akár el is fordulnak a hittől... mert nem veszi be a gyomruk az ilyen kegyességet.

Erről a legsúlyosabb vétokról szól az alapigeként felolvasott vers is, amit Jézus az első „jaj”-jal vezet be: *„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt: ti magatok nem mentek be, és azokat sem engeditek be, akik be akarnak menni.”* Bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt... Pedig az Ige nem azért adatott nekik, ellenkezőleg, hogy úttá legyen, hogy megnyissa a mennyek országát, hogy az emberek elé tárja Isten hívogató szeretetét. Tehát itt nem kisebb a tét, mint az üdvösség és ezért nagy a felelősség.

Tudjuk, hogy Isten előtt mindenki maga fog számot adni és viseli vétkei következményét, de annak is van felelőssége, aki megbotránkoztatta, elriasztotta. Aki akadályként eléje állt és eltorlaszolta előtte az utat. Mert nem mindegy, hogy dugó illetve akadály szerepet töltünk be a másik életében, vagy áldás csatornájává leszünk. Isten pedig az utóbbi feladatot bízta gyermekeire. Kérjük azért Őt, hogy ajándékozzon meg azzal a bölcsességgel, amellyel nem dőlünk be a farizeusi lelkületnek. Sem úgy, hogy ránk van hatással, sem úgy, hogy átvennénk azt. És segítsen, hogy komolyan vegyük a felelősségünket abban, hogy mennyire igaz, amit mondunk, mutatunk, és ahogyan élünk, mert az lehet mások életére, üdvösségére nézve segítség, de akadály is. *Ámen*

Imádság:

Úr Jézus Krisztus, nem akarjuk másokra kenni a magunk bűnét, de sokszor engedjük, hogy megtévesszen mások farizeusi magatartása. Bizony, ha embereken, magukat hívőkön múlna, sosem juthatnánk üdvösségre. Köszönjük, hogy józanságra intesz, ne emberekhez igazodjunk, és észrevegyük azt, ami csak képmutatás. De szeretnénk azt a figyelmeztetést is komolyan venni, amikor minket óvsz a képmutató magatartástól. Bocsásd meg, hogy olyan vonzó tud lenni az, hogy mintakeresztyéneknek mutatkozzunk mások előtt, még azon az áron is, hogy elhallgatjuk pont azokat a dolgokat, amik a másoknak a harcaiban segítségére lehetnének. Bocsásd meg, amikor megbotránkoztattunk, csalódást okoztunk, netán akadály lettünk valaki előtt az üdvösségre nézve... Kérünk, könyörülj és irgalmazz, és tisztíts meg attól a lelkülettől, ami Előtted utálatos.

A Te véred oltalmába menekülünk és kérünk, tégy engedelmes, használható eszközökké a kezekben. Hogy tudjuk és valljuk, kik voltunk Nélküled és kikké lehattunk Általad, s hogy ebben semmi érdemünk nincs. Hadd legyen a legfontosabb érték a Te országod, az üdvösség, amit a Téged szeretőknek készítettél. S ha már hittel elfogadtuk, ne legyünk akadályokká, hanem hadd lehessünk útjelzőkké azok számára, akik keresik. Hiszen azért jöttél, hogy aki hisz Benned, azt befogadd országodba.

Áldunk azért, ha ilyen reménységgel tekinthetünk előre, találhatunk Nálad erőt és vigasztalást bajban, betegségben, gyászban, és így szeretnénk most is hittel Beléd kapaszkodni, hogy az előttünk levő harcokban, küzdelmekben valóságos jelenléted és szereteted legyen az erőforrásunk. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás...

Záró ének: 442,6-9 – Jézus! A te véred szent...